

nároků, na roveň učitelům veřejných škol národních v ostatních částech republiky a zaručil mu všechny druhy platů, jež jeho úprava obsahuje. Úprava ta nabyla účinnosti podle § 47 odst. 1 cit. zákona dnem 1. ledna 1926, a mají tedy i učitelé církevních škol ludových od této doby nárok na platy po rozumu zákona toho. Co do úhrady tohoto osobního nákladu určuje § 45 cit. zákona, že náklad, který vznikne provedením tohoto zákona, uhradí dosavadní vydržovatelé, tedy pokud jde o církevní školy ludové, příslušné církve. Zákonodárce nečiní rozdílu mezi vydržovateli co do jejich soběstačnosti a nemá ustanovení, z něhož by bylo lze vyčísti, že chtěl zmírniti břímě osobního nákladu ze zákona č. 104/1926 Sb. vyplývajícího těm z vydržovatelů škol, jichž prostředky nestačí k úhradě nákladu spojeného s úpravou tou. Sluší proto míti za to, že osobní náklad spojený s úpravou platů podle zákona č. 104/1926 Sb. nesou vydržovatelé církevních škol ludových sami ze svého a že nelze v tom směru, zejména co do otázky státních podpor, nic vytěžiti ve prospěch vydržovatelů škol z předpisů dřívějšího zákonodárství uher-ského. Z toho, co doličeno, vysvítá, že je základní stanovisko stížnosti liché a že zákon č. 104/1926 Sb. rozšířil povinnost st-lky jako vydržovatelky římsko-katolické ludové školy nésti náklad na platy učitelské přes meze vyplývající z důchodkových zápisnic ve smyslu zák. čl. XXVII:1907 (srov. nález Boh. A 10.581/33).

Jak patrně ze znění § 15 zákona č. 104/1926 Sb., tvoří úprava správcovského přídatku součást platové úpravy učitelstva provedené cit. zákonem a nesou náklad s přiznáním přídatku toho spojený podle § 45 leg. cit. vydržovatelé školy. Neporušil proto žal. úřad zákon, uznal-li stěžující si církevní obec jako vydržovatelku školy povinnou, aby zúčast-něné straně nahradila nedoplatky přídatku toho, pokud vzešly z toho, že jí nebyl přírůstek přiznán ve výši stanovené učitelským zákonem č. 104/1926 Sb. Opačný názor stížnosti tedy po právu neobstojí. — — —

Č. 12.352.

Honební právo: * Zákaz § 9 zák. čl. XX:1883 loviti v době od 1. února do 15. srpna honičími psy vztahuje se i na hubení černé zvěře.

(Nález z 30. března 1936 č. 12.057/36.)

Věc: Petr K. v Sabinově proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 25. dubna 1933 o přestupku § 9 zák. čl. XX:1883.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l byl rozsudkem okr. úřadu v Sabinově z 15. března 1933 uznán vinným přestupkem § 9 zák. čl. XX:1883, jehož se dopustil tím, že koncem února 1932 uspořádal hon s loveckými psy ve vlastním revíru v obvodu blažovském. Rozsudek jest odůvodněn takto: Obviněný se doznal, že koncem měsíce února 1932, tedy v zakázané době, uspořádal hon na divoké svině a na této honbě užil psů. Jest nepochybné, že obžalovaný se touto honbou provinil proti ustanovením obsaženým v § 9 zák. čl. XX:1883, neboť honičími psy prováděl honbu v zakázané

době. Paragraf 9 zák. čl. XX:1883 zní takto: Všeobecná doba hájení trvá od 1. února do 15. srpna, v kterémžto čase honícími psy se nesmí vůbec honiti. Z tohoto zásadního ustanovení je zřejmo, že v době hájení ani pod titulem hubení škodlivé zvěře nelze lovití honícími psy.

Žal. úřad nař. rozhodnutím rozsudek I. stolice potvrdil na základě jeho odůvodnění s tou změnou, že obžalovaný se odsuzuje podle bodu 1 § 10 zákona č. 98/1929 Sb.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí neuznal nss odůvodněnou.

Zákonný předpis, pro jehož překročení byl st-l odsouzen, stanoví, že »všeobecná doba hájení trvá od 1. února do 15. srpna, v kterémžto čase honícími psy se nesmí vůbec honiti«. Tento předpis, jenž nedoznal změny zákonem č. 98/1929 Sb. ani jinou normou, zakazuje tedy v době od 1. února do 15. srpna v ů b e c lov honícími psy. Zakázán-li však lov honícími psy v ů b e c, podává se již z obecného smyslu zde volených slov, že se vylučuje každá výjimka. Při výkladu hájením stížností, že škodnou lze hubiti kdykoli se psy, omezil by se zákaz lovu se psy na zvěř, pro niž platí všeobecná doba hájení; pak ovšem jevil by se zákaz ten zbytečným a nebylo by logické stanovit ještě zvláště zákaz lovití se psy, kdyžtž v období tom tato zvěř se nesmí lovití žádným způsobem. Má-li proto zákaz ten míti smysl, nutno jej vztahovati právě jen na lov oné zvěře, kterou lovití zákon připouští i v době všeobecného hájení, tedy zejména i na zvěř divokou a škodnou. Výklad ten hoví ostatně i intenci zákona, která jest popřáti hájené zvěři nezbytného klidu v době vývoje.

Odstavec prvý § 13 zák. čl. XX:1883, na který se stížnost zvláště odvolává, dovoluje majiteli revíru hubiti divokou a škodnou zvěř kdykoliv, a dodává, že majitel revíru, který honitbu pronajal, smí tak po lovecku s honci nebo honícími psy učiniti jen se svolením nájemce. Tímto omezením oprávnění majitele hubiti divokou a škodnou zvěř v revíru pronajatém nemění se však nic na zásadě vyslovené v cit. § 9, nýbrž stanoví se jen v případech zde uvedených za podmínku svolení nájemcovo. I pro majitele honitby platí zákaz vyslovený bezpodmínečně v § 9, stejně jako jiné zákonné předpoklady pro výkon práva honebního.

Č. 12.353.

Školství: I. Obcím, jež tvoří podle § 22 zákona z 24. února 1873 č. 17 z. z. čes. zvláštní školní okres, přísluší presentační právo na učitelská místa při veřejných školách národních ex lege. Nárok na schválení presentace má obec jen tehdy, když presentace vyhovuje také čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. — II. »Kvalifikací pro místo, o jehož obsazení právě jde,« podle čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. se rozumí v Čechách dobré zdání o uchazečích podané okr. škol. inspektorem ve smyslu §§ 5 a 6 zákona č. 86/1875 z. z. čes.

(Nález z 31. března 1936 č. 10.617/36.)